

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Враца, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Надя Г. Пеловска-Дилкова
Калин Тр. Тодоров

като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Въззивно гражданско дело
№ 20211400500293 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 294 ГПК.

С решение № 40/17.06.2021 г. постановено по гр. дело № 2041/2020 г. по
описа на ВКС, I г.о. е отменено изцяло въззивно решение на Окръжен съд гр.
Враца № 44 от 17.02.2020 г. постановено по в. гр. дело № 665/2019 г. и е
върнато делото за ново разглеждане от друг състав на съда, с указания за
извършване на нови съдопроизводствени действия.

При повторното разглеждане на спора, след връщане на делото от ВКС,
настоящият състав на въззивния съд намира следното:

С Решение № 150/17.07.2019 г., постановено по гр. дело № 1676/2017 г.
по описа на Районен съд – Мездра, първи граждански състав, е уважен
предявеният от П. Б. В., ЕГН: *****, Б. В. С., ЕГН: ***** и Г. Б.
В., ЕГН: *****, против М. П. Б., ЕГН: *****, иск с правно
основание чл. 108 ЗС за признаване за установено по отношение на
ответника, че ищите като наследници на З. Г. С. са собственици на нива в м.
„Равнището“, с площ 7.009 дка, III категория, имот № 125001 с ЕКАТТЕ
35910, при граници и съседи: имот № 000182 – полски път на Община Роман,
имот № 000860 – полски път на Община Роман, имот № 125002 – нива на В.
Ц., имот № 125022 – нива на „Агрофинанс“ АДСИЦ и имот № 000194 –
полски път на Община Роман; нива в м. „Мартиница“, с площ 1.808 дка, IV
категория, имот № 138007 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседи: имот №
000080 – път IV кл. на Община Роман, имот № 138006 – нива на „МП
Инвестмънт“ ЕООД, имот № 138013 – нива на Ц. В., имот № 138014 – нива на

Г. П. и имот № 138008 – нива на Н. И.; нива в м. „Бърдарски садини“, с площ 3.654 дка, III категория, имот № 179018 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 178038 – полски път на Община Роман, имот № 179019 – нива на Ц. Н., имот № 179030 – нива на наследници на И. И. и имот № 179017 – нива на Ц. Ц. и нива в м. „Зад кичера“, с площ 6.134 дка, III категория, имот № 280012 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 280001 – нива на Г. Н., имот № 279009 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД, имот № 279010 – нива наследници на В. С., имот № 280013 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД и имот № 000627 – полски път, всички находящи се в землището на с. ***, общ. Роман, като ответникът е осъден да отстъпи собствеността и предаде владението на имотите на собствениците.

Със същото решение са уважени предявените в условията на евентуалност от М. П. Б., ЕГН: *****, против Г. В. И., ЕГН: *****, кумулативно обективно съединени обратни иски, първият от които с правно основание чл. 189, ал. 1, във вр. с чл. 87, ал. 3 ЗЗД за разваляне на обективирания в нот. акт № 6, т. III, рег. № 2402, н. д. № 251/2017 г. на нотариус Х. А. с рег. № *** на НК, район на действие Районен съд – Мездра, договор за покупко-продажба от 14.07.2017 г., по силата на който Г. В. И., ЕГН: *****, от гр. ***, общ. Червен бряг, чрез пълномощник Ц. Б. И., е продала на М. П. Б., ЕГН: *****, от гр. София, чрез пълномощник С. Г. Б., собствените си 29/60 ид.ч. от нива в м. „Равнището“ от 7.009 дка, III категория, имот № 125001, при граници и съседни: имот № 000182, № 000860, № 125002, № 125022 и № 000194; нива в м. „Мартиница“ от 1.808 дка, IV категория, имот № 138007, при граници и съседни: имот № 000080, № 138006, № 138013, № 138014 и № 138008; нива в м. „Бърдарски садини“ от 3.654 дка, III категория, имот № 179018, при граници и съседни: имот № 178038, № 179019, № 179030 и № 179017 и нива в м. „Зад кичера“ от 6.134 дка, III категория, имот № 280012, при граници и съседни: имот № 280011, № 279009, № 279010, № 280013 и № 000627, находящи се в землището на с. ***, общ. Роман; вторият от които за осъждане на Г. В. И., ЕГН: *****, да заплати на М. П. Б., ЕГН: *****, сума в размер на 5 000,00 лв., представляваща платена по договора покупна цена и сума в размер на 264,50 лв., представляваща разходи във връзка със сключване на договора, от които 104,50 лв. – нотариални такси, 10,00 лв. – такса вписване и 150,00 лв. – местен данък; третият от които с правно основание чл. 92 ЗЗД за осъждане на Г. В. И., ЕГН: *****, да заплати на М. П. Б., ЕГН: *****, сума в размер на 10 000,00 лв., представляваща неустойка. С решението са присъдени разноси на ишците по предявения петиторен иск и на ищеца по предявените обратни иски.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от адв. Б.Т. – пълномощник на ответника М. П. Б., в която се излагат съображения за неправилност на същото. Навеждат се доводи, че съдебният акт е постановен в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и необоснован. В жалбата се твърди, че по делото са разгледани

недопустими искове с правно основание чл. 537, ал. 2 ГПК за отмяна на два нотариални акта, като производството по делото не е оставено без разглеждане и делото не е прекратено в тази част с определение на съда. Сочи се, че в обжалваното решение не е налице диспозитив и мотиви относно тези искове, като на практика по тях липсва произнасяне както по допустимостта, така и по основателността им. Твърди се, че е допуснато процесуално нарушение от първоинстанционния съд като е даден ход на делото, без да са събрани в цялост дължимите държавни такси, тъй като в случая единствената такса, която е заплатена е в размер на 50,00 лв. за предявения иск с правно основание чл. 108 ЗС. Навеждат се доводи, че исковете за отмяна на двата нотариални акта не попадат в приложното поле на чл. 71, ал. 2 ГПК и за тях се дължат отделни държавни такси, които не са внесени от ищците. Жалбоподателят счита за процесуално нарушение и това, че съдът не е оставил без разглеждане исквата молба, след като ищците не са изпълнили неговото указание да внесат държавна такса в определения за това срок, вместо което два пъти е удължаван срока за извършване на това действие от тях като молбата е подадена след изтичане на дадения от съда срок за внасяне на държавна такса и не съдържа посочване на уважителни причини едновременно за всеки един от тримата ищци и за представителя им. Горното жалбоподателят намира за израз на пристрастно отношение на съда към позицията на ищците. В жалбата се посочва, че първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение и като не е дал ход на делото в първото открито съдебно заседание, за което всички страни са били редовно призовани, като причина за отлагане на делото е станало неявяването на третото лице помагач, което е било редовно уведомено и което е депозирало молба, че е започнало работа и не може да отсъства. Твърди, че това е довело до предоставяне на по-благоприятни условия за ищците. Жалбоподателят изтъква и извършено процесуално нарушение от съда, който е допуснал служебно събиране на доказателства, без съответно искане за това от страните по делото, което било поредна демонстрация на неравно третиране на страните в процеса. Сочи, че въпреки направеното от него искане по чл. 183 ГПК, съдът не е задължил ищците да представят в оригинал договор за доброволна делба, а е разпоредил в съдебно заседание секретар-протоколита да донесе от Служба по вписванията книгата с актове от 2003 г., в която се е съдържал екземпляр от този договор. Твърди, че самото напускане на секретар-протоколита на залата по време на течащо дело е процесуално нарушение, създаващо съмнения в достоверността на водения протокол от заседанието. Излага и съображения, че в откритото производство по чл. 193 ГПК по оспорване истинността на документ съдът служебно, без искане от страните, е назначил съдебно-графологична експертиза и е допуснал разпит на свидетел, а впоследствие е заличил допуснатата експертиза при наличието на своевременно внесен депозит за вещо лице от негова страна. Като съществено процесуално нарушение изтъква и неразпределянето на доказателствената тежест по оспорването на договора за делба. Навеждат се

доводи и че първостепенният съд не се е произнесъл по направен му отвод, мотивиран в молба с вх. № 1291/15.10.2018 г., депозирана от пълномощника на ответника, като жалбоподателят счита това за съществено процесуално нарушение, обосноваващо неправилност на крайния съдебен акт. Твърди, че такава е допуснато и при поредицата от заседания, в това число и последното по делото, които са протекли, без третото лице да е надлежно призовано.

От жалбоподателя се излагат и съображения за постановяване на обжалваното решение в противоречие с материалния закон. Твърди, че за да уважи иска по чл. 108 ЗС, съдът е приел, че ищците се легитимират като собственици на процесните недвижими имоти въз основа на нищожен договор за доброволна делба, като не споделя приетото от съда, че договорът е бил заверен от съдия по вписванията. Сочи, че съдът не е направил разграничение между извършване на нотариална заверка и поставяне на щемпел на службата по вписвания, отразяващ поредния номер на документа при вписването му. Посочва, че е недопустимо да се приеме, че един и същи документ е заверен на различни дати – веднъж от кмета на с. ***, който е бил некомпетентен да извършва това действие, и втори път от съдия по вписванията. Твърди, че няма данни и наведени доводи по делото лицата да са се явявали и да са подписвали договора лично пред съдия по вписванията в гр. Мездра. Изтъква и че въпросът дали подписите са на посочените в договора лица е останал спорен. Навеждат се доводи, че ищците не доказват собствеността си върху каквато и да било част от процесните имоти, като представеният от тях договор за доброволна делба е нищожен, тъй като не е в изискуемата от закона форма за действителност – липсва нотариална заверка на подписите на страните. Сочи се, че документът е с положен щемпел, подпис и печат на кмета на Кметство ***, който в нарушение на правилата на чл. 83 ЗННД е заверил подписите на страните на договор, който е двустранен и подлежи на вписване, като не е имал компетентност за това. Изтъква се и че в този договор номерата на имотите, за които се отнася, не са изписани с думи, каквото изрично изискване за форма се съдържа в чл. 578, ал. 3 ГПК, като аналогично правило е съществувало и в чл. 474, ал. 3 ГПК /отм./, действал при подписването му.

Излагат се и съображения, че имотите, предмет на спора, са възстановени с Решение № 105/08.03.2001 г. на Поземлена комисия гр. Роман на наследниците на Г. И. М., като именно като обща тяхна собственост са фигурирали в Общинска служба по земеделие Роман и Община Роман, преди сделките, обективирани в двата спорни нотариални акта. Посочва се, че от приетите като доказателства по делото документи се установява, че твърдението в исковата молба на ищците, че те са единствени собственици на процесните имоти, не е вярно. Сочи се и че наведеното от ищците, че ответникът владее имотите без правно основание, е останало недоказано. Изтъква се, че ответникът е придобил чрез дарение 1/60 ид. ч., а след това чрез покупко-продажба 29/60 ид. ч. от тях от друг наследник на Г. И. М., като собствеността е придобита посредством действителни правни сделки,

обективирани в процесните нотариални актове. Въз основа на тях той е станал собственик и на това основание владее ½ ид. ч. от посочените имоти, съобразно правата си.

Навеждат се доводи и за необоснованост на първоинстанционното решение, като се сочи, че то е постановено при едностранчив анализ на избрани доказателства, интерпретирани неправилно.

Излагат се съображения, че решението е неправилно и в частта за разноските, тъй като при наличие на три иска и произнасяне само по един от тях, би следвало да се приеме, че исковете по чл. 537, ал. 2 ГПК са приети за недопустими или неоснователни, като и в двата случая на ответника следва да се присъдят разноси съобразно отхвърлените претенции, както и той би следвало да бъде осъден да заплати не изцяло разноските на ищците, а само частта, съответстваща на уважения иск.

Иска се от въззивния съд първоинстанционното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени. Моли се съда да остави без разглеждане и да прекрати производството по исковете с правно основание чл. 537, ал. 2 ГПК. С оглед евентуалния характер на обратните искове срещу третото лице-помагач, при отмяна на решението по главния иск и отхвърляне на същия, се иска съответно произнасяне и по обратните искове. Претендират се и разноси за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на жалбата от въззиваемите П. Б. В., Б. В. С. и Г. Б. В..

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпило и становище по жалбата от третото лице-помагач на страната на ответника – Г. В. И..

С жалбата не са правени искания за събиране на доказателства от въззивната инстанция.

Във връзка с указанията на ВКС, дадени с решение № 40/17.06.2021 г. по гр. дело № 2041/2020 г., I г.о., при повторното разглеждане на спора от въззивна инстанция, и по искане на въззивната страна е назначена и изпълнена съдебно-почеркова експертиза и са приети писмени доказателства.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК въззивният съд констатира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

За да се произнесе по правилността на първоинстанционното решение, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Районен съд – Мездра е сезиран от П. Б. В., Б. В. С. и Г. Б. В. с петиторен иск с правно основание чл. 108 ЗС, против М. П. Б., за признаване за установено по отношение на ответника, че ищците като наследници на З. Г.

С. са собственици на нива в м. „Равнището“, с площ 7.009 дка, III категория, имот № 125001 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 000182 – полски път на Община Роман, имот № 000860 – полски път на Община Роман, имот № 125002 – нива на В. Ц., имот № 125022 – нива на „Агрофинанс“ АДСИЦ и имот № 000194 – полски път на Община Роман; нива в м. „Мартиница“, с площ 1.808 дка, IV категория, имот № 138007 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 000080 – път IV кл. на Община Роман, имот № 138006 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД, имот № 138013 – нива на Ц. В., имот № 138014 – нива на Г. П. и имот № 138008 – нива на Н. И.; **нива** в м. „Бърдарски садини“, с площ 3.654 дка, III категория, имот № 179018 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 178038 – полски път на Община Роман, имот № 179019 – нива на Ц. Н., имот № 179030 – нива на наследници на И. И. и имот № 179017 – нива на Ц. Ц. и нива в м. „Зад кичера“, с площ 6.134 дка, III категория, имот № 280012 с ЕКАТТЕ 35910, при граници и съседни: имот № 280001 – нива на Г. Н., имот № 279009 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД, имот № 279010 – нива наследници на В. С., имот № 280013 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД и имот № 000627 – полски път, всички находящи се в землището на с. ***, общ. Роман, и за предаване на владението на имотите от ответника на собствениците, както и с искане по чл. 537, ал. 2 ГПК за отмяна на нотариален акт № 4, т. 3, рег. № 2398, нот. дело № 249/2017 г. и нотариален акт № 6, т. 3, рег. № 2402, нот. дело № 251/2017 г. на нотариус Х. А., рег. № ***, с район на действие Районен съд – Мездра.

В исковата молба се сочи, че ищците са от кръга на законните наследници на З. Г. С., починала на 27.07.2007 г., която по силата на договор за доброволна делба на земеделски земи от 14.11.2003 г., вписан в Агенция по вписванията на 20.11.2003 г., № 267, т. 1, Д, вх. № 899 при Районен съд – Мездра, е собственик на процесните недвижими имоти, находящи се в землището на с. ***. Твърди се, че имотите са отдавани под аренда, като след отказване на арендно плащане, ищците установили, че са налице две прехвърлителни сделки, обективирани в горепосочените нотариални актове, установяващи право на собственост на ответника по делото.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника М. П. Б., с който се оспорва исковата претенция на ищците. Посочва се, че ищците не доказват собствеността си върху каквато и да било част от процесните имоти, тъй като представеният от тях договор за доброволна делба е нищожен поради липса на предписаната от закона форма /чл.26, ал.2, предл. III от ЗЗД вр. с чл.35, ал.1 ЗС/. Твърди се, че договорът няма нотариална заверка на подписите на лицата, които са го подписали, като същият е заверен от кмета на Кметство ***, който има компетентност да заверява само едностранни актове, които не подлежат на вписване, какъвто акт не е договорът за доброволна делба. Поддържа се, че в този договор номерата на имотите, за които се отнася, не са изписани с думи, каквото изрично изискване за форма има в чл. 578, ал. 3 ГПК, като аналогично правило е съществувало и в чл. 474, ал. 3 ГПК /отм./, действал при

подписването му. Оспорена е истинността на този договор за делба /автентичността на подписите на лицата под документа/. Изтъква се, че имотите, предмет на спора са възстановени с Решение № 105 от 08.03.2001 г. на Поземлена комисия гр. Роман на наследниците на Г. И. М. и като обща собственост на всички наследници са фигурирали в Общинска служба Земеделие гр. Роман и Община Роман, преди сделките, обективирани в спорните нотариални актове. Оспорва се твърдението, че ищците са единствени собственици на имотите, като се сочи, че ответникът е придобил първо чрез договор за дарение 1/60 ид. ч. от тях, а след това чрез договор за покупко-продажба 29/60 ид. ч. от тях от друг наследник на Г. И. М., като владее $\frac{1}{2}$ ид. ч. от тях на правно основание – действителни правни сделки, въз основа на които е станал собственик на идеални части от тях. Твърди се също, че владее $\frac{1}{2}$ ид. част от имотите, а не целите имоти, и че това владение има правно основание – като собственик вследствие на придобивните основания, посочени в нотариален акт № 4, т. 3, рег. № 2398, нот. дело № 249/2017 г. и нотариален акт № 6, т. 3, рег. № 2402, нот. дело № 251/2017 г. на нотариус Х. А., рег. № ***, с район на действие Районен съд – Мездра.

На основание чл. 219 ГПК съдът е конституиран като трето лице-помагач на ответника Г. В. И., която не е ангажирала писмено становище по делото.

Против третото лице-помагач Г. В. И. са предявени в условията на евентуалност от ответника М. П. Б., кумулативно обективно съединени обратни иски, първият от които с правно основание чл. 189, ал. 1, във вр. с чл. 87, ал. 3 ЗЗД за разваляне на обективирания в нот. акт № 6, т. III, рег. № 2402, н.д. № 251/2017 г. на нотариус Х. А. с рег. № *** на НК, район на действие Районен съд – Мездра, договор за покупко-продажба от 14.07.2017 г., по силата на който Г. В. И. от гр. ***, общ. Червен бряг, чрез пълномощник Ц. Б. И., е продала на М. П. Б. от гр. София, чрез пълномощник С. Г. Б., собствените си 29/60 ид.ч. от процесните недвижими имоти; вторият от които с правно основание чл. 189, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сума в размер на 5 000,00 лв., представляваща платена по договора покупна цена и сума в размер на 264,50 лв., представляваща разходи във връзка със сключване на договора и третият от които с правно основание чл. 189, ал. 1, във вр. с чл. 92 ЗЗД за заплащане на неустойка в размер на 10 000,00 лв. /в двукратен размер на продажната цена/, уговорена в договора за покупко-продажба. В молбата се сочи, че ако искът по чл. 108 ЗС срещу ответника бъде уважен, той ще бъде съдебно отстранен от имотите, придобити от него с процесните нотариални актове, което поражда за него правен интерес от предявяване на обратните иски срещу продавача на същите. С Определение № 671/22.06.2018 г. първоинстанционният съд е приел за съвместно разглеждане предявените кумулативно обективно съединени обратни иски.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил писмен отговор от ответника по обратните иски Г. В. И..

За да се произнесе по основателността на жалбата, въззивният съд обсъди събраните в първоинстанционното и в настоящото производство писмени и гласни доказателства, както и заключенията по изпълнената съдебно-почеркова експертиза поотделно и в тяхната съвкупност, при което приема за установено от фактическа страна следното:

Към приетите от първоинстанционния съд преписи от документи, съдържащи се в нотариално дело № 251/2017 г. по описа на нотариус Х. А., рег. № ***, с район на действие Районен съд – Мездра е приложено Удостоверение за наследници на Г. И. М., роден на 20.04.1905 г. и починал на 16.10.1976 г., изх. № 109/03.04.2017 г., издадено от Кметство ***, от което е видно, че след смъртта си последният е оставил следните наследници по закон: Д. М. М. – съпруга, починала на 18.04.1994 г.; В. Г. И. – син, починал на 08.03.2009 г. и З. Г. С. – дъщеря, починала на 27.07.2007 г. От същото се установява, че синът на Г. М. – В. И. след смъртта си е оставил наследници по закон: В. Б. И. – съпруга, починала на 28.03.2016 г. и Г. В. И. – дъщеря. Видно е и че дъщерята на Г. М. – З. С., след смъртта си е оставила наследници по закон: Б. В. С. – съпруг, Г. Б. В. – дъщеря и П. Б. В. – син.

Към нотариалното дело е приложен и препис от Решение № 105/08.03.2001 г. за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи съгласно плана за земеразделяне в землището на с. ***, община Роман, с което на основание чл. 27 ППЗСПЗЗ е възстановено правото на собственост на наследниците на Г. И. М., бивш жител на с. *** върху следните имоти: нива в м. „Равнището“, с площ 7.009 дка, III категория, имот № 125001 по плана за земеразделяне, при граници и съседи: имот № 000182 – полски път на Община Роман, имот № 000860 – полски път на Община Роман, имот № 125002 – нива на В. Ц. Иванчова, имот № 125022 – нива на „Агрофинанс“ АДСИЦ и имот № 000194 – полски път на Община Роман; нива в м. „Мартиница“, с площ 1.808 дка, IV категория, имот № 138007 по плана за земеразделяне, при граници и съседи: имот № 000080 – път IV кл. на Община Роман, имот № 138006 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД, имот № 138013 – нива на Ц. И. В., имот № 138014 – нива на Г. П. Г. и имот № 138008 – нива на Н. Х. И.; нива в м. „Бърдарски садини“, с площ 3.654 дка, III категория, имот № 179018 по плана за земеразделяне, при граници и съседи: имот № 178038 – полски път на Община Роман, имот № 179019 – нива на Ц. Н. Ц., имот № 179030 – нива на наследници на И. Н. И. и имот № 179017 – нива на Ц. Ц. Н. и нива м. „Зад кичера“, с площ 6.134 дка, III категория, имот № 280012 по плана за земеразделяне, при граници и съседи: имот № 280001 – нива на Г. И. Н., имот № 279009 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД, имот № 279010 – нива наследници на В. Ц. С., имот № 280013 – нива на „МП Инвестмънт“ ЕООД и имот № 000627 – полски път на Община Роман.

По делото е представен и приет и заверен препис от Служба по вписванията гр. Мездра /л. 223 от първоинстанционното дело/ от договор за доброволна делба на земеделски земи от 14.11.2003 г., сключен между З. Г. С., ЕГН *****, от с.*** и В. Г. И., ЕГН *****, от с.***, по силата на

който З. Г. С. получава в дял и става собственик на горепосочените четири ниви, находящи се в землището на с. ***, а В. Г. И. получава в дял и става собственик на други четири ниви, находящи се в землището на с. ***. Договорът за доброволна делба е с нотариална заверка на подписите на страните с рег. № 505/17.11.2003 г., извършена от кмета на Кметство *** – Ц. Б. на 17.11.2003 г. На подписите на страните по договора е осъществена и втора нотариална заверка рег. № 4812/20.11.2003 г. от Веселин Христов – съдия по вписванията при Районен съд – Мездра на 20.11.2003 г. Договорът за доброволна делба е вписан в Служба по вписванията при Районен съд – Мездра на 20.11.2003 г. под № 267, том I, видно от поставения щемпел върху него.

От приложеното копие на страници от книга за заверки на Кметство *** е видно, че под № 505/17.11.2003 г. е вписана извършената заверка на подписи на договор за доброволна делба между З. Г. С. и В. Г. И..

Разпитана като свидетел пред първоинстанционния съд, Ц. И. Б. - кмет на Кметство ***, заявява, че заверката на договора е направена от нея, като лицата са се явили лично и подписите им са положени пред нея. Същата си спомня, че това се е случило по време на първия □ мандат и си спомня лицата на хората и доброто отношение, което са имали един към друг. Посочва, че хората идват с вече изготвени договори и полагат подписите си пред нея, което е причината за разминаването на датите на договора и нотариалната заверка на подписите на страните. Настоящият съдебен състав кредитира показанията на свидетелката като обективни, непротиворечиви и почиващи на обективните ѝ възприятия.

С нотариален акт № 4, т. III, рег. № 2389, н. дело № 249/2017 г. на нотариус Х. А., с рег. № *** на НК, с район на действие Районен съд – Мездра, Г. В. И., чрез пълномощник Ц. Б. И., е дарила на М. П. Б., чрез пълномощник С. Г. Б., 1/60 ид.ч. от шест недвижими имота, находящи се в землището на с. ***, като последните четири имота представляват гореописаните спорни четири ниви.

С нотариален акт № 6, т. III, рег. № 2402, н. дело № 251/2017 г. на нотариус Х. А. с рег. № *** на НК, с район на действие Районен съд – Мездра, Г. В. И., чрез пълномощник Ц. Б. И., е продала на М. П. Б., чрез пълномощник С. Г. Б., 29/60 ид.ч. от същите шест недвижими имота, които са били и предмет на договора за дарение, находящи се в землището на с. ***, като последните четири имота представляват гореописаните спорни четири ниви, за сумата от 5 000,00 лв. В т. VII от нотариалния акт е уговорено между страните, че в случай, че купувачът бъде отстранен напълно или частично от идеалните части от имотите, предмет на сделката, продавачът отговаря за евикция съобразно разпоредбите на ЗЗД и едновременно с това дължи неустойка в размер на двукратния размер на продажната цена.

Към приетите от първоинстанционния съд преписи от документи, съдържащи се в нотариално дело № 251/2017 г. по описа на нотариус Х. А.,

рег. № ***, с район на действие Районен съд – Мездра, са приложени и 2 бр. платежни нареждания, от които е видно, че на 14.07.2017 г. е преведена от М. П. Б. по сметка на Агенция по вписванията Имотен регистър сума в размер на 10,00 лв. с основание за плащане „Такса вписване НА 6, т. III” и по сметка на Община Роман сума в размер на 150,00 лв. с основание за плащане „Данък придобиване на НИ НА 6, т. III”. Приложено е и копие от Сметка/Фактура по чл. 89 от ЗННД № 0000018661/14.07.2017 г., издадена от нотариус Х. А. с посочено задължено лице М. П. Б., за сума в размер на 252,00 лв., представляваща нотариални такси.

Във връзка с указанията на ВКС, дадени с решение № 40/17.06.2021 г. по гр. дело № 2041/2020 г., I г.о., и разпределената с определение № 97 от 22.06.2021г. доказателствена тежест между страните и дадените указания, с протоколно определение от 29.09.2021г., на основание чл.155 ГПК въззивният съд е обявил на страните, че на съда е служебно известен факта, че към ноември 2003 г., когато съдия по вписванията при РС-Мездра е извършил заверка на подписите върху процесния договор за доброволна делба от 14.11.2003г., в гр.Мездра не е действал нотариус и че в гр.Мездра има действащ нотариус от 2009г. Съдът е обявил също, че посоченият факт не се нуждае от доказване. Този съобщен от съда по реда на чл. 155 ГПК факт не е оспорен в производството от никоя от страните, поради което съдът го приема за доказан.

От заключенията на вещото лице по назначената от въззивната инстанция при повторното разглеждане на спора и изпълнена съдебно-почеркова експертиза, неоспорени от страните, които съдът приема изцяло като обективни, професионални и пълни, се установи, че подписът за „съсобственик – съделител № 1” в договора за доброволна делба на земеделска земя от 14.11.2003г., е изпълнен от З. Г. С., а подписът за „съсобственик – съделител № 2” в същия договор е изпълнен от В. Г. И..

От приетите по делото от въззивната инстанция при повторното разглеждане на спора като доказателства удостоверения за промени на постоянен и на настоящ адрес, издадени от община Враца, се установява, че от 01.01.2000г. З. Г. С., ЕГН *****, е имала постоянен и настоящ адрес в с.***, общ.Бяла Слатина, обл. Враца, а В. Г. И., ЕГН *****, е имал постоянен и настоящ адрес в с.***, общ.Червен бряг, обл.Плевен. Удостоверенията с тези документи факти съдът намира за неотнормими към предмета на спора с оглед възраженията на ответника в първоинстанционното производство и във въззивната жалба.

В хода на процеса при повторното разглеждане на спора от въззивна инстанция, е установено, че са починали въззивниците П. Б. В. – на 22.09.2020г., и Б. В. С. – на 17.02.2021г., като единствена тяхна наследница е въззивницата Г. Б. В..

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

I. По иска с правно основание чл. 108 ЗС

Чрез петиторния осъдителен иск ищците искат от съда със сила на пресъдено нещо да установят спрямо владелеца или държателя на спорната вещ, че правото на владение като правомощие от сложното право на собственост върху нея принадлежи на тях и въз основа на това установяване да се допусне по отношение на ответника, който я владее или държи, без да притежава правно основание за това, да предаде фактическата власт върху спорна вещ на собствениците. Следователно, фактическият състав, при осъществяването на който възниква материалното притезателно право да се иска предаване фактическата власт, включва три юридически факта – две положителни и една отрицателна материална предпоставка. По силата на чл. 154, ал. 1 ГПК на ищеца принадлежи правното задължение да установи, че е титуляр на правото на собственост върху спорната вещ, както и че ответника я владее или държи, а за да бъде отхвърлен осъдителният иск, ответникът е длъжен да установи, че упражнява фактическата власт върху вещта на вещноправно или облигаторно основание. Това доказване следва да бъде пълно и главно.

Ищците основават своето право на собственост върху процесните имоти въз основа на договора за доброволна делба от 14.11.2003 г., сключен между З. Г. С. и В. Г. И., и въз основа на настъпило наследствено правоприемство след смъртта на З. С.. По своята правна същност доброволната делба е договор, съдържанието на който се определя от съсобствениците съделители, и който има за цел да прекрати съсобствеността и идеалните части на всеки от съсобствениците да се превърнат в отделно право на собственост и съответно всеки от тях да може да получи своя дял в натура, ако това е възможно. При извършване на доброволната делба трябва да бъдат спазени всички императивни изисквания на закона; в нея освен че трябва да вземат участие всички съделители, тъй като в противен случай тази делба ще е нищожна, тя трябва да се извърши по начин всеки от съделителите да получи реален дял в натура, съобразно правата му в съсобствеността; възможно е да се уговори между тях един да получи целия имот, а останалите – паричната равностойност на припадащата им се част. Но при всички случаи за изпълнение на целите при прекратяване на собствеността чрез делба, включително и когато същата се постига чрез извънсъдебна спогодба, всеки от съделителите получава съответно своя дял в натура или в парично уравнение равностойността му /в този смисъл Решение № 267 от 28.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 225/2011 г., II г. о., ГК/.

Договорът за доброволна делба на недвижима вещ може да бъде сключен в уредената в чл. 35, ал. 1 ЗС по-лека форма за действителност на тази транслативна сделка /писмена с нотариална заверка на подписите/. Видно от представения по делото заверен препис от Служба по вписванията гр. Мездра на процесния договор, същият е с нотариална заверка на подписите на страните с рег. № 505/17.11.2003 г., извършена от кмета на Кметство *** – Ц. Б. на 17.11.2003 г., като на подписите на страните по договора е осъществена

и втора нотариална заверка рег. № 4812/20.11.2003 г. от Веселин Христов – съдия по вписванията при Районен съд – Мездра на 20.11.2003 г. Действително ако подписите на страните по договора за доброволна делба са били заверени само от кмета на Кметство ***, то той би бил нищожен, каквито оплаквания се заявяват с въззивната жалба, тъй като съгласно чл. 83 ЗННД когато в населеното място няма нотариус или районен съд, кметът на населеното място, което не е общински център, а ако е общински център - кметът, заместник-кметът, секретарят на общината, както и кметският наместник удостоверяват подписите на частни документи, които са едностранни актове и не подлежат на вписване, подписа и съдържанието на пълномощно по чл. 37 от Закона за задълженията и договорите, както и верността на преписи и извлечения от документи и книжа. Следователно кметът не е имал правомощие да завери подписи на страни по договор за доброволна делба, тъй като последният не представлява едностранен акт и същият подлежи на вписване. Подписите върху договора обаче са заверени и от Веселин Христов – съдия по вписванията при Районен съд – Мездра, на 20.11.2003 г., което се установява от приетия като доказателство по делото в съдебното заседание на 04.02.2019 г. заверен препис от Служба по вписванията гр. Мездра на договора, върху който на последната му страница фигурира тази заверка. Ответникът е заявил становище в съдебното заседание същият да се приеме като доказателство, без да го оспори в тази му част.

Съгласно чл. 82, ал. 1 ЗННД когато в района няма нотариус, нотариалните действия се извършват от съдията по вписванията при районния съд. С оглед приетия от съда за доказан /обявен на страните на основание чл.155 ГПК, неподлежащ на доказване като служебно известен на съда факт, и не оспорен от никоя от тях/ факт, че към месец ноември 2003 г., когато съдията по вписванията при РС-Мездра е извършил заверка на подписите върху процесния договор за доброволна делба от 14.11.2003г., в гр.Мездра не е действал нотариус, именно съдията по вписванията при Районен съд – Мездра е бил компетентният орган, който да удостовери, че подписите под документа са на лицата, сключили договора. Изложеното налага извода, че нотариалното удостоверяване на подписите на страните по договора за делба е валидно.

Нотариалната заверка на подписите на страните, извършена от съдията по вписванията, представлява официален документ, който се ползва с формална доказателствена сила, т.е. удостоверява спрямо всички с обвързваща доказателствена сила извършването на обективизираното в него изявление, посочените дата и място на издаване, авторството на посоченото като издател лице, както и, че последното е действало в посоченото в документа длъжностно качество. Документът се ползва и с материална доказателствена сила, т.е. обвързва съда да приеме, че посочените в него факти са се осъществили от външна страна така, както е посочил неговият издател, като за целта е необходимо документът да отговаря на следните изисквания: да е издаден от държавен орган или от друг правен субект, на

когото държавата е предоставила удостоверителна функция, да е издаден в кръга на удостоверителната компетентност на органа и да са спазени правилата на съответното производство по съставяне на акта /изискванията за ред и форма/.

С оглед направеното от ответника оспорване на истинността на договора /автентичността на подписите на лицата под документа/, първоинстанционният съд е открил производство по чл. 193 ГПК по оспорване истинността на процесния договор за доброволна делба. Същият обаче действително е допуснал твърдяното във въззивната жалба процесуално нарушение, като не е разпределил правилно доказателствената тежест, както и е заличил допуснатата съдебно-графическа експертиза, без направено искане от страните и при наличието на своевременно внесен депозит за вещо лице от страна на ответника.

В изпълнение на задължителните указания на ВКС, дадени с решение № 40/17.06.2021 г. по гр. дело № 2041/2020 г., I г.о., при новото разглеждане на делото въззивният съд е отстранил този процесуален пропуск на първата инстанция, като с определение № 97 от 22.06.2021г. е разпределил доказателствената тежест между страните в производството по оспорване от ответника по чл. 193 от ГПК истинността на положените от вече покойните З. Г. С. и В. Г. И. подписи в договора за доброволна делба от 14.11.2003 г., в случай, че се представят доказателства, че нотариалното удостоверяване е валидно, като е възложил на ответника в производството да установи с всички доказателствени средства истинността /автентичността/ на подписите на страните З. Г. С. и В. Г. И. в процесния договор за доброволна делба.

При установената валидност на нотариалната заверка на подписите в процесния договор за доброволна делба, в проведеното производство по чл.193 и сл. ГПК от ангажираните от ответната страна пред въззивната инстанция при новото разглеждане на делото доказателствени средства – заключения по изпълнената съдебно-почеркова експертиза и удостоверения за промени на постоянен и на настоящ адрес на двамата съделители, не се установява по категоричен начин неистинност /неавтентичност/ на подписите на страните З. Г. С. и В. Г. И. в процесния договор за доброволна делба от 14.11.2003 г. От заключенията на вещото лице се установи, че подписите в договора са изпълнени от съделителите З. Г. С. и В. Г. И..

С оглед на изложеното, съдът, на основание чл.194, ал.2 ГПК, признава, че оспорването на истинността /автентичността/ на подписите на страните З. Г. С. и В. Г. И. в процесния договор за доброволна делба от 14.11.2003 г., не е доказано.

Неоснователно е възражението на въззивника за неспазване на изричното изискване за форма в чл. 578, ал. 3 ГПК и чл. 474, ал. 3 ГПК/отм./, действал при подписването на договора за доброволна делба, тъй като в този договор номерата на имотите, за които се отнася, не са изписани с думи. Разпоредбата на чл. 578, ал. 3 ГПК /чл. 474, ал. 3 ГПК /отм.// е неприложима

към договора за доброволна делба, за който законът изисква да се извърши с нотариално удостоверяване на подписите на страните, защото удостоверяването е такова по чл. 569, т. 2 ГПК, докато изискванията, въведени от чл. 578, ал.3 ГПК /чл. 474, ал. 3 ГПК /отм./ се отнасят единствено до нотариалните производства, по реда на които се извършват правни сделки с нотариални актове по чл. 569, т. 1 ГПК, и нормата на чл. 589, ал. 2 ГПК /чл. 485, ал. 2 ГПК /отм./, отнасяща се до удостоверяване на подписа върху частен документ, препраща в случая към приложение само на ал. 4 и ал. 5 от чл. 578 ГПК /ал. 4 и ал. 5 от чл. 474 ГПК/отм./.. Затова, макар и в договора за доброволна делба не всички цифри да са изписани с думи, това не влияе на валидността му.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че е недопустимо да се приеме, че един и същи документ е заверен на различни дати – веднъж от кмета на с. ***, който е бил некомпетентен да извършва това действие, и втори път от съдия по вписванията, като няма данни и наведени доводи по делото лицата да са се явявали и да са подписвали договора лично пред съдия по вписванията в гр. Мездра. Подписите може да не са положени лично от страните пред съдията по вписванията, а е възможно те да са се явили пред него и да са потвърдили подписите като свои. Още повече, че свидетелката Ц. Б. – кмет на Кметство ***, заявява, че заверката на договора е направена от нея, като лицата са се явили лично и подписите им са положени пред нея. Съгласно чл. 485, ал. ГПК /отм./, действал по време на извършената нотариална заверка от съдията по вписванията, при удостоверяване на подписа върху частен документ лицата, чиито подписи подлежат на удостоверяване, трябва да се явят лично пред нотариуса и пред него да подпишат документа или да потвърдят вече сложените подписи. С оглед гореизложеното се налага правният извод, че с нотариалното удостоверяване на подписите съдията по вписванията е удостоверил именно личното явяване на страните пред него, които са потвърдили подписите си под договора за доброволна делба, като в тази част документът се ползва с обвързваща съда доказателствена сила, че посочените в него факти са се осъществили от външна страна така, както е посочил съдията по вписванията, а именно че подписите под него са положени от страните по договора.

Съдът не приема и доводите на въззивника, наведени в депозираната пред настоящия въззивен състав молба вх. № 811 от 02.07.2021г., че оспорването по реда на чл.193 ГПК на истинността на договора за доброволна делба не се ограничава само до подписите на З. Г. С. и В. Г. И., но обхваща и оспорване на съдържанието на договора и по-конкретно, вписаното в него на стр.1 след единните граждански номера на съделителите, че и двамата са от с. ***. С отговора на исковата молба ответникът е изложил обстоятелства единствено за нищожност на договора за доброволна делба поради липса на предписаната от закона форма /с твърдения, че няма нотариална заверка на подписите на лицата, които са го подписали и номерата на имотите, за които се отнася, не са изписани с думи/ и за неавтентичност на подписите на лицата

под документа. В съдебното заседание на 10.10.2018г. ответникът е поддържал, че оспорва трите подписа върху договора за доброволна делба – на двамата съделители и на кмета върху щемпела и в същото съдебно заседание първоинстанционния съд на основание чл.193 ГПК е открил производство по оспорване автентичността на подписите на съделителите З. С. и В. И.. Твърдения за некоректно вписване на адресите на двамата съделители по документ за самоличност и на посочването на тези документи като вид и номер в договора за делба, каквито са изложени в посочената молба, в първоинстанционното производство изобщо не са въвеждани. Затова посочените с тази молба обстоятелства са нови по смисъла на 266, ал.1 от ГПК, които ответникът е могъл да посочи в срок в първоинстанционното производство, но не ги е посочил. Същевременно в молбата няма твърдения, че ответната страна не е могла да ги узнае и посочи до подаване на жалбата, съгласно чл.266, ал.2, т.1 ГПК, поради което за тези факти важи забраната по ал.1 на тази норма.

При горните съображения настоящият съдебен състав приема, че съобразно предметното съдържание на насрещните волеизявления на съделителите, обективирани в договора, те са извършили доброволна делба на процесните имоти, при която всички от съделителите са придобили реална част от съсобствените имоти. Този договор е породил целените с волеизявленията на страните вещноправни последици, тъй като е сключен в предвидената от закона форма – писмена с нотариална заверка на подписите, извършена от съдия по вписванията при Районен съд – Мездра, и тъй като предвижда получаването на два реални дяла от съделителите – съсобственици, т. е. извършена е делба на имотите чрез поставянето им в реален дял. Следователно законосъобразно районният съд е приел, че ищците са установили, че са придобили правото на собственост върху процесните имоти въз основа на договора за доброволна делба и настъпилото наследствено правоприемство след смъртта на техния наследодател - съделител.

Ответникът М.Б. основава твърдяното право на собственост върху идеални части от процесните имоти въз основа на транслативно правоприемство от третото лице-помагач Г.И., която му е дарила 1/60 ид. ч. от тях, след което му е продала 29/60 ид. ч. от тях. Нотариусът, който е удостоверил тези сделки с нотариален акт № 4, т. III, рег. № 2389, н. дело № 249/2017 г. и нотариален акт № 6, т. III, рег. № 2402, н. дело № 251/2017 г., е приел за доказано, че праводателят на ответника е носител на правото на собственост върху идеалните части от имотите въз основа на Решение № 105/08.03.2001 г. за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи съгласно плана за земеразделяне в землището на с. ***, община Роман, с което е възстановено правото на собственост на наследниците на Г. И. М.. След датата на решението за възстановяване обаче е сключен договорът за доброволна делба, по силата на който четирите процесни ниви остават в дял на З. С., като Г.И. не е наследник по закон на последната, а се явява такъв на

другия съделител – В. И., на когото са оставени в дял други четири имота. Съгласно общия принцип на частното право – „Никой не може да прехвърли повече права, отколкото сам има“, сключените по-късно транслативни договори, обективирани в процесните нотариални актове, на които ответникът основава своето твърдяно право на собственост върху идеални части от имотите, са породили своето облигаторно действие, но не и вещнотранслативния ефект, към който волеизявленията на страните са били насочени. Праводателят на ответника Г.И. не би могла да му прехвърли вещни права върху спорните имоти, тъй като тя самата не е притежавала такива към момента на прехвърлянето. В този смисъл е възможен единственият правен извод, че ответникът М.Б. не е придобил съответна идеална част от правото на собственост върху процесните имоти на деривативно основание /сключените с нотариалните актове договор за дарение и договор за покупко-продажба/, след като неговият праводател Г.И. не е притежавала собственост върху тях. Сключените договори, макар действителни и обвързващи страните, не са породили вещнотранслативното си действие и не правят въззивника носител на съответна идеална част от правото на собственост върху процесните имоти. Следователно, ответникът не е придобил правото на собственост върху тях и упражнява фактическата власт върху тях без правно основание.

Що се отнася до правнорелевантното обстоятелство дали ответникът владее спорните имоти, предмет на иска, в отговора на исковата молба е налице признание на този факт, че той е във владение на същите /в такъв смисъл е изявлението, че владение има, но то не е върху целите имоти, а върху 1/2 ид. ч. от тях/. Няма спор между страните, като това обстоятелство се признава изрично от ответника и във въззивната жалба и в писмената защита, представена пред въззивния съд, че той владее 1/2 ид. ч. от процесните имоти и по време на висящността на настоящия процес.

При така приетите за установени правнозначими факти настоящата съдебна инстанция счита, че в процеса на доказване са установени всички материални предпоставки, при чието проявление в обективната действителност е възникнало предявеното вещно притезание за връщане владението на собствените на ищците имоти от ответника.

Правилно първоинстанционният съд не е уважил искането на ищците по реда на чл. 537, ал. 2 ГПК да бъдат отменени нотариален акт № 4, т. III, рег. № 2389, н. дело № 249/2017 г. и нотариален акт № 6, т. III, рег. № 2402, н. дело № 251/2017 г. на нотариус Х. А., рег. № *** с район на действие Районен съд – Мездра. Тези документи обективират сделки, а с тях не се признава право на собственост. В този смисъл са и задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в ТР № 3 от 29.11.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2012 г., ОСГК.

Във връзка с наведените с въззивната жалба доводи, че по делото са разгледани недопустими искове с правно основание чл. 537, ал. 2 ГПК, като

производството по делото не е оставено без разглеждане и делото не е прекратено в тази част с определение на съда, нито е налице диспозитив и мотиви относно тези искове, както по допустимостта, така и по основателността им, следва да се отбележи, че отмяната на охранителен акт на основание чл. 537, ал. 2 ГПК е предписано от правната норма задължение на съда, като последица от разрешаването на спора за материално право, а не предмет на отделен и самостоятелен иск /в този смисъл Решение № 5 от 3.02.2016 г. на ВКС по гр.д. № 3781/2015 г., II г.о./. Следователно, тъй като не се касае до самостоятелни искове, при отхвърляне на искането, тази преценка не следва да намери отражение в диспозитива на решението и не е налице непълнота на същото.

Съдът намира за неоснователно и възражението на въззивника за нередовност на исковата молба поради невнесена в пълен размер държавна такса по предявените искове. Съдът е бил сезиран само с една искова претенция и тя е с правно основание чл. 108 ЗС, по която е събрана дължимата държавна такса. Искането по чл. 537, ал. 2 ГПК няма характер на отделна и самостоятелна искова претенция, а е последица от уважаването на иска за собственост. Ето защо и по искането по чл. 537, ал. 2 ГПК не се дължи държавна такса от ишците.

II. По предявените обратни искове.

Тези искове са предявени от ответника М.Б. при условията на евентуалност, като разглеждането им е обусловено от уважаването на главния иск с правно основание чл. 108 ЗС. С оглед уважаването на предявения от ишците иск за собственост, съдът дължи произнасяне и по евентуално съединените обратни искове. Първоинстанционният съд е уважил изцяло тези искове, като въззивната жалба на ответника не съдържа конкретни оплаквания досежно правилността на решението в тази му част. Третото лице-помагач и ответник по тях Г.И. е подала въззивна жалба срещу първоинстанционното решение, която обаче е върната с Разпореждане № 1185/25.10.2019 г. на Районен съд – Мездра, поради неизпълнение в срок на дадените от съда указания за внасяне на държавна такса за въззивно обжалване в размер на 50,00 лв. Същата не е подала и отговор на въззивната жалба на ответника М.Б.. Настоящата съдебна инстанция констатира, че първоинстанционният съд неправилно е уважил изцяло предявеният обратен иск срещу третото лице-помагач с правно основание чл. 189, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сума в размер на 5 000,00 лв., представляваща платена по договора покупна цена и сума в размер на 264,50 лв., представляваща разходи във връзка със сключване на договора и обратният иск с правно основание чл. 189, ал. 1, във вр. с чл. 92 ЗЗД за заплащане на неустойка в размер на 10 000,00 лв. /двукратния размер на продажната цена/, уговорена в договора за покупко-продажба. Това е така, тъй като посочената в договора за покупко-продажба цена в размер на 5 000,00 лв. е била уговорена за продажбата на идеални части от шест имота, а договорът е развален на основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД само за четири от тях, явяващи се спорните по делото ниви.

Следователно първоинстанционният съд е трябвало да присъди част от платената по договора покупна цена, съответстваща на стойността на четирите имота, върху които е установено правото на собственост на ищците и съответно за които е развален на основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД договорът за покупко-продажба. По същият начин е следвало да процедира съдът и относно разходите във връзка със сключване на договора и уговорената в договора за покупко-продажба неустойка, като уважи тези искове частично. Съобразно обаче основния принцип на българския граждански процес за забрана за влошаване положението на жалбоподателя, настоящата съдебна инстанция не може да отмени решението в тази му част. Поради това и съгласно чл. 269 ГПК, констатирайки, че решението в тази си част е валидно, постановено е при наличие на необходимите положителни процесуални предпоставки и при отсъствие на отрицателни такива за разглеждане на исковите, тоест е допустимо, както и че при постановяване на решението в тази му част не е допуснато нарушение на императивни правни норми, въззивният съд следва да го потвърди.

Досежно останалите оплаквания във въззивната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения от първоинстанционния съд /не е оставил исквата молба без разглеждане, въпреки че дължимата държавна такса не е внесена от ищците в указания от съда срок; не е дал ход на делото в първото съдебно заседание, за което всички страни са били редовно призовани, като причина за отлагане е станало неявяването на третото лице-помагач, което е било редовно уведомено; допуснал служебно събиране на доказателства, без съответно искане за това от страните по делото, което било демонстрация не неравно третиране на страните в процеса; не се е произнесъл по направен му отвод, мотивиран в молба с вх. № 1291/15.10.2018 г., провел поредицата от заседания, без третото лице да е надлежно призовано/, настоящият съдебен състав намира, че макар и действително част от тези процесуални нарушения да са извършени от районния съд, то те не обуславят порочност на крайния съдебен акт и не се отразяват на правните изводи, направени от него за основателност на исковите претенции.

Като е достигнал до същите изводи и е уважил предявените искове, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. с чл. 273 ГПК право на разноски имат ищците, но същите не са претендирали присъждането на такива за настоящата съдебна инстанция и за касационното производство.

С оглед неоснователността на въззивната жалба на въззивника не се следват разноски за въззивното и касационното производство.

Предвид гореизложеното, на основание чл.272 ГПК, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 150/17.07.2019 г., постановено по гр. дело № 1676/2017 г. по описа на Районен съд – Мездра.

Решението е постановено при участието на Г. В. И., ЕГН: *****, като трето лице-помагач на ответника М. П. Б..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____